dr hab. Roman Gawarkiewicz, prof. US
Instytut Językoznawstwa
Uniwersytet Szczeciński
Al. Piastów 40b,
71-065 Szczecin
Adres E-Mail: roman.gawarkiewicz@usz.edu.pl

Szczecin, 25 lipca 2022 r.

RECENZJA

rozprawy doktorskiej Pani Magister Eweliny Parafńskiej-Korybskiej pt. *Polsko-rosyjski projekt leksykograficzny: teatr, opera, muzyka. Od badań metaleksykograficznych do autorskiej koncepcji słownika* napisanej pod kierunkiem dr hab. Marii Mocarz-Kleindienst, prof. KUL

Przedstawiona mi do zaopiniowania dysertacja doktorska jest efektem podjętych przez Panią mgr Ewelinę Parafińską-Korybską ambitnych badań naukowych, które wpisują się w nurt teoretyczno-metodologicznego podejścia reprezentowanego w opisach leksykologicznych, leksykograficznych, socjolingwistycznych i przekładoznawczych. W rozprawie zaprezentowane zostały wyniki analizy porównawczej polskich i rosyjskich nazw rodzajów teatrów, elementów dzieła teatralnego i operowego, typów dzieł scenicznych, osób pracujących w teatrze, typów aktorów, elementów architektury i techniki teatralnej, nazw dotyczących recepcji spektakli, instrumentów i ich grup, składów osobowych zespołów wykonawczych, nazw głosów śpiewaczych oraz nazw odnoszących się do śpiewu i higieny głosu. Doktorantka swój opis prezentuje w ujęciu synchronicznym i, co w mojej opinii jest szczególnie godne uwagi – uwzględnia nie tylko nazwy i pojęcia naukowe, ale też określenia zwyczajowe i żargonowe. Już w tej chwili mogę zaznaczyć, że Pani mgr Ewelina Parafińska-Korybska z przyjętych na siebie zadań wywiązała się całkiem dobrze, co postaram się uzasadnić w dalszych częściach swojej recenzji.

Opiniowana rozprawa doktorska jest zbudowana w tradycyjny sposób, a jej przemyślana konstrukcja odzwierciedlona została w szczegółowym Spisie treści (s. 3-4). Praca składa się ze wstępu, dwóch rozdziałów teoretycznych (rozdział I i II), w których Autorka buduje teoretyczno-metodologiczne zaplecze dla analiz i opisów przedstawionych w rozdziałach III

i IV. Integralną część pracy stanowi *Polsko-rosyjski słownik leksyki teatralnej, operowej i muzycznej* o objętości 53 stron (s. 213-266). Rozprawę kończy Podsumowanie, Bibliografia, Spis tabel i ilustracji oraz krótkie streszczenia w języku polskim i angielskim. W sumie dysertacja liczy 302 strony i spełnia zasadnicze wymogi poprawności językowej i redakcyjno-technicznej, a jej budowa, co już sygnalizowałem, jest w zasadzie właściwa, jedyna moja uwaga na temat rozkładu treści dotyczy rozdziału metodologicznego, o czym napiszę w dalszej części swojej recenzji.

Rozdział pierwszy *Polsko-rosyjska leksykografia ogólna i specjalistyczna – stan badań* (s. 9-36) został podzielony na cztery podrozdziały i jest interesującym wprowadzeniem do zagadnień leksykografii polsko-rosyjskiej. Swoją ciekawą i bogatą w fakty naukowe narrację mgr Ewelina Parafińska-Korybska rozpoczyna od prezentacji najważniejszych terminów i zagadnień z zakresu leksykografii i leksykologii. Zaczyna od przywołania podstaw tych działów językoznawstwa powołując się na ich definicje i zadania badawcze wskazane przez Witolda Doroszewskiego, Mirosława Bańkę i Piotra Żmigrodzkiego. Następnie zajmuje się bogatym w treść, wielowątkowym i interesująco opisanym przeglądem polsko-rosyjskich opracowań leksykograficznych. Doktorantka zademonstrowała w tej części swojej pracy głęboką znajomość zagadnienia oraz imponujące oczytanie w literaturze przedmiotu. Wymienia i krótko charakteryzuje liczne dostępne polskiemu odbiorcy polsko-rosyjskie opracowania słownikowe, poczynając od tych opatrzonych przymiotnikiem „wielki" (s. 12), poprzez uniwersalne, specjalistyczne, frazeologiczne, tematyczne, 10 zeszytów *Podręcznego idiomatykonu*, *Polsko-rosyjski słownik par przekładowych*, po jednojęzyczne: *Polski słownik terminologii i gwary teatralnej* i *Polskie słownictwo teatralne 1765-1965*. Liczne przykłady słowników i ich omówienie mają niewątpliwie dużą wartość poznawczą, uwidacznia się w nich bowiem bogactwo nazw i znaczeń, które są nieznane nawet wprawnemu użytkownikowi języka polskiego i rosyjskiego. Według mnie mankamentem podrozdziałów I.2 (*Typologia słowników* – s. 22-29), I.3 (*Terminografia* – s. 29-32), i I.4 *(Leksykografia przekładowa a dwujęzyczna* – s. 32-36) jest brak wyraźniejszej próby syntetyzowania przekazywanych treści, jasnego uwypuklenia wniosków i jednoznacznego wskazania tych wątków badawczych, które mimo licznych dostępnych opracowań wciąż pozostawiają lukę, a jej wypełnienie w postaci podjętego przez Autorkę *Polsko-rosyjskiego projektu leksykograficznego: teatr, opera, muzyka* w postaci uaktualnionych rozwiązań translatorycznych może być pomocne dla adresatów projektu, niezależnie czy sięgną do jego wyników z chęci czysto edukacyjnych w celu rozwoju swojej

kompetencji językowo-komunikacyjnej, czy z potrzeby doskonalenia swoich translatorycznych kompetencji zawodowych.

Rozdział drugi pt. *Nowa leksykografia specjalistyczna – założenia metodologiczne* (s. 37-68) to treściowo bogaty i wielowątkowy przegląd poglądów badaczy na temat sposobów poszukiwań źródeł pozyskiwania artykułów hasłowych do słowników. Autorka przedstawia między innymi ich klasyfikację i dość sprawnie przytacza poglądy badaczy polskich i rosyjskich na temat rangi takich źródeł leksykograficznych, jak dwuteksty, teksty paralelne, teksty specjalistyczne i korpusy oraz słusznie wskazuje na konieczność uwzględnienia formalnego i sytuacyjnego aspektu konfrontacji zarejestrowanego tam materiału językowego. W tym kontekście Doktorantka dość sprawnie porusza się wokół teoretycznych zagadnień i propozycji metodologicznych rozstrzygnięć postulowanych przez przedstawicieli nurtu językoznawstwa jakim są porównawcze badania leksykologiczne – zorientowane na praktycznie przydatne opisy różnic i podobieństw między językiem polskim i rosyjskim na potrzeby leksykografii, translatoryki, czy dydaktyki języka rosyjskiego jako obcego. W tej części dysertacji zbyt pobieżnie potraktowane, a w zasadzie ledwie zasygnalizowane zostało zagadnienie *tertium comparations* (próbę wyjaśnienia tego terminu wyłączono z części głównej tekstu, odsyłając czytelnika do dwóch komentarzy zamieszczonych na stronie 39). W moim przekonaniu rozwinięcie tego wątku i potraktowanie wskazanego terminu jako pewne podsumowanie zalet i niedostatków różnych opracowań słownikowych (nawet tych najbardziej specjalistycznych) mogłoby stanowić interesujący punkt wyjścia dla rozważań o:

1. Zadaniach i celach pracy leksykografa i tłumacza;
2. Kontekście opisu oczekiwań tłumacza sięgającego po opracowania leksykograficzne oraz opisu możliwych do podjęcia przez niego działań w celu zaproponowania najlepszego, w jego przekonaniu, rozwiązania w zakresie tłumaczenia określonego pojęcia lub terminu uwzględnionego w słowniku, pominiętego w słowniku lub opatrzonego w słowniku komentarzem „odpowiednik danej jednostki nie został ustalony bądź nie jest jeszcze odnaleziony" (s. 38);
3. Założeniach metodologicznych, charakterystyce odbiorcy i różnych jego potrzeb językowych, precyzyjnego określenia celów i uzasadnienia wyboru tekstów źródłowych istotnych dla projektu autorskiego Doktorantki.

Ogólnie rzecz ujmując zbudowanie narracji o tych zagadnieniach wokół terminu *tertium comparations* mogłoby pomóc w uwypukleniu wniosków z przeprowadzonego przez Autorkę przeglądu wątków badawczych, które mają szczególne znaczenie dla empirycznej części jej

rozprawy. W moim przekonaniu po zastosowaniu takiego kontekstu oglądu problemu badawczego o wiele jaśniej wybrzmiał by fakt potrzeby opracowania materiału słownikowego zrealizowanego w postaci ocenianej rozprawy, jak i bardziej klarowne stałyby się, podane przez Autorkę rozprawy uzasadnienia dla wyboru takich, a nie innych polsko- i rosyjskojęzycznych tekstów, jako materiałów źródłowych (s. 48-57), bardziej czytelne byłyby również decyzje co do wyboru zasady konstruowania artykułów hasłowych w słowniku autorskim (s. 57- 68). Mimo powyższych uwag należy stwierdzić, że mgr Ewelina Parafińska-Korybska referując zagadnienia mieszczące się w zakresie tematycznym rozdziału drugiego, niewątpliwie wykazała się dużym poziomem oczytania i znajomości literatury przedmiotu, tak w aspekcie jego teoretycznego opisu, jak i postulatów metodologicznych.

Podobną dyscyplinę opisu charakteryzuje się obszerny **rozdział trzeci** *Charakterystyka jakościowa polskiego korpusu specjalistycznego z zakresu teatru, opery i muzyki* (s. 69 – 123). I tutaj na podkreślenie zasługuje szerokie uwzględnienie przez Doktorantkę literatury przedmiotu. Należy podkreślić, że Pani Ewelina Parafińska-Korybska w tej części swojej rozprawy zgromadziła bardzo obszerny i gatunkowo zróżnicowany korpus badawczy, obejmujący polsko- i rosyjskojęzyczne definicje pojęcia teatr, opera i muzyka. Z wykorzystaniem tradycyjnej metody eksploracji różnego rodzaju źródeł pisanych Autorka dokonuje w omawianym rozdziale opisu, który jest wynikiem pogłębionej analizy leksyki teatralnej wedle kryteriów podziału zaprezentowanych szczegółowo na stronach 83 i 84. Autorka zgromadzony przez siebie korpus wykorzystuje dwojako, w pierwszej kolejności uczyniła go obiektem analiz funkcjonalnych i stylistycznych, w drugiej kolejności zaś zidentyfikowała jednostki leksykalne (terminy, kolokacje, technolekty, żargonizmy, feminatywa, włoskie zapożyczenia), dla których odszukała połączenia rosyjskojęzyczne. Zamieszczone w tym rozdziale zestawienia tabelaryczne (s. 102 – 104 i 118 – 120) czynią opisane analizy jeszcze bardziej klarownymi. Podczas gdy funkcjonalne i stylistyczne omówienie zaprezentowanego tutaj korpusu nie budzi żadnych zastrzeżeń, to moje wątpliwości wzbudza terminologia językoznawcza, wokół której dokonano kategoryzacji tematycznych zebranego materiału językowego. Odniosłem wrażenie, że Doktorantka całkowicie zrównuje terminy: klasa semantyczna (s. 78) i pole semantyczne (s.82); grupa realioznawcza (s. 79) i pojęcie (s. 84), podczas gdy terminy te nie są tożsame. W, nie tylko polskiej, tradycji językoznawstwa porównawczego są one stosowane dla opisania różnic i podobieństw między językami i kulturami na potrzeby m. in. glottodydaktyki, psycho- i etnolingwistyki. Terminy te

w dużej mierze się zazębiają, ale w żadnym wypadku nie można traktować ich jako stylistyczne zamienniki.

W mojej ocenie zdecydowanie najmocniejszą częścią przełożonej mi de recenzji rozprawy doktorskiej jest **rozdział czwarty**: *Opis poszukiwań i zasad doboru odpowiedników rosyjskich do siatki polskich haseł* (s. 124 – 212). Jest on efektem wręcz tytanicznej pracy Doktorantki i stanowi kopalnię wiedzy przede wszystkim na temat różnorodności ekwiwalencji znaczeniowej polsko- i rosyjskojęzycznej leksyki specjalistycznej z zakresu teatru, opery i muzyki, ale także na temat samego teatru. Trzeba podkreślić, że Autorka zastosowała właściwą metodologię i osiągnęła zamierzone cele. Standardowo uporządkowanej stratyfikacji wskazanej leksyki służyła jej konfrontacja nie tylko z hasłami rejestrowanymi w opracowanych i dostępnych źródłach leksykograficznych, ale, co szczególnie cenne, konfrontacja ze skrupulatnie wyszukanymi i trafnie dobranymi tekstami paralelnymi, tekstami dzieł scenicznych, materiałem językowym pozyskanym poprzez ekscerpcję wielu różnorodnych źródeł internetowych – tekstów, grafik i korpusów językowych. W rozdziale tym na podkreślenie zasługuje dość szerokie uwzględnienie przez Doktorantkę kontekstu socjolingwistycznego – bardzo dobrym pomysłem było poproszenie o konsultacje osób należących i aktywnie uczestniczących w życiu teatru i związanej z nim społeczności, co niewątpliwie pozwoliło zmodyfikować utarte lub odkryć nowe, nieznane szerszemu odbiorcy motywacje semantyczne niektórych nazw, terminów, czy żargonizmów. Wszystko to dowodzi, że Pani mgr Ewelina Parafińska-Korybska posiada bardzo dobre umiejętności wyszukiwania, analizy oraz opisu pozyskanych informacji. Z punktu widzenia praktyki przekładu bardzo przydatna jest prezentacja materiału badawczego z perspektywy poziomu jego ekwiwalencji. Autorka po przeanalizowaniu różnych aspektów spojrzenia na problem ekwiwalencji językowej, zdecydowała się na rozwiązanie opisu relacji leksykalnych postulowanych przez Kollera, tj.: relacja jeden do jednego, relacja jeden do wielu, relacja wiele do jednego, relacja jeden do zera, relacja jeden do części. W moim przekonaniu taki wybór, a przede wszystkim zamieszczone w opisie przykłady i ich interpretacje, są szczególnie przydatne dla praktykujących tłumaczy. Za równie cenne i niezwykle przydatne uważam także kolejne komponenty porównawczego opisu wybranej do słownika leksyki, a mianowicie nazwy głosów śpiewaczych, żargonizmów, feminatywów i włoskojęzycznych zapożyczeń, Z całą pewnością zebranie tak dużego zbioru leksyki było zajęciem niezwykle żmudnym, wymagało praco- i czasochłonnych rzetelnych poszukiwań i czasami odważnych autorskich propozycji, ale efekt, z którym ma do czynienia czytelnik rozprawy jest poznawczo cenny i bardzo pouczający.

Integralną część pracy stanowi ***Polsko – rosyjski słownik leksyki teatralnej, operowej i muzycznej*** (s. 213 – 266). Jego układ alfabetyczno-formalny oraz przyjętą koncepcję funkcjonalnego opisu i zawartości haseł uznaję za trafne i w pełni dostosowane do badanego i zgromadzonego materiału oraz za zgodne z polską tradycją leksykograficzną. Brakuje mi jednak informacji o zapowiadanym na stronach 83 i 84 podziale materiału na klasy semantyczne i ich układzie w słowniku. We wprowadzeniu do słownika nie ma też indeksu haseł (łącznie z podhasłami w słowniku odnotowano 1921 pozycji), który czytelnikowi ułatwiłby szybkie odnalezienie zarówno odpowiedniej grupy haseł, jak i jednostek leksykalnych.

Rozprawę wieńczy dość dobrze napisana **część podsumowująca**, w której Doktorantka nie tylko skupia się na wnioskach wypływających z zaprezentowanych w rozprawie opisów, ale co równie cenne, umiejętnie i przekonująco formułuje postulaty badawcze, do których realizacji, jak wykazała w swojej dysertacji doktorskiej, jest, w moim przekonaniu, w pełni przygotowana.

Po podsumowaniu następuje **Bibliografia** (s. 273 – 296), w mojej ocenie bogata, licząca około 330 pozycji (w języku polskim i rosyjskim). Podczas lektury rozprawy odnajdujemy do niej liczne odwołania, przede wszystkim w tekście głównym, ale również w przypisach. W spisie literatury obok licznych polsko- i rosyjskojęzycznych, tradycyjnych i internetowych źródeł leksykograficznych, encyklopedii, leksykonów, stron internetowych instytucji kultury, wykazu korpusów językowych, znajdujemy prace uznanych polskich i rosyjskich lingwistów, którzy pisali i piszą na temat leksykologii, leksykografii i przekładu.

Kolejne części obudowy rozprawy doktorskiej stanowi *Lista konsultantów*, znawców teatru i języka społeczności teatru i opery (s. 296) *Spis tabel i ilustracji* (s. 297) oraz *Streszczenie* (s. 298-300) i *Summary* (s. 301 – 302).

Ogólna ocena przyjętych w pracy rozwiązań teoretyczno-metodologicznych i osiągniętych efektów

Podsumowując zaprezentowane wyżej oceny poszczególnych rozdziałów rozprawy doktorskiej Pani mgr Eweliny Parafińskiej-Korybskiej uznaję, że praca ta stanowi koncepcyjnie spójny projekt badawczy i w ujęciu całościowym jest interesującym i poznawczo cennym studium

porównawczym polsko- rosyjskiej leksyki z wybranych do analizy obszarów sztuki. W części analitycznej doktorantka jednoznacznie dowiodła, że posiada wysokie umiejętności prezentacji pozyskanych w toku poszukiwań badawczych danych językowych, ich analizy i opisu oraz właściwego wnioskowania. Jeszcze raz podkreślam fakt, że opiniowana praca jest też opracowaniem potrzebnym. Stwierdzam to nie tylko z pozycji recenzenta, ale również z perspektywy odbiorcy słownika – badacza języków w aspekcie porównawczym, jak też osoby ciągle uczącej się i doskonalącej swoje kompetencje językowo-komunikacyjne w zakresie języków obcych, także z perspektywy nauczyciela akademickiego, kształcącego tak w zakresie obcojęzycznych kompetencji komunikacyjnych, jak i translatorycznych, ale też z perspektywy osoby, która sama od czasu do czasu podejmuje się zadań tłumaczeniowych i ciągle staje przed dylematem decyzji o słuszności takiego a nie innego wyboru we własnej praktyce translatorskiej. Z tego też względu uważam, że rozprawa doktorska powinna być opublikowana, być może po uprzednim skorygowaniu niektórych miejsc w części teoretycznej lub – jeśli Autorka uzna to za słuszne – uwzględnieniu w niej mojej sugestii dotyczącej rozbudowania i wprowadzenia rozdziału czysto metodologicznego (o czym pisałem wcześniej), co w moim przekonaniu – powtórzę to raz jeszcze – pomoże uwypuklić cel, wyraźniej wskazać różnicę opisywanego w rozprawie projektu słownika w odniesieniu do dostępnych na rynku innych źródeł leksykograficznych, precyzyjniej określić jego odbiorcę i dokładniej wskazać jego praktyczne zastosowanie w praktyce translatorskiej. Rozwiązaniem alternatywnym dla wprowadzenia rozdziału metodologicznego, moim zdaniem, może być rozbudowanie akapitów podsumowujących, w których można uwypuklić wnioski oraz wyraźniej zaakcentować wątki mające znaczenia dla części empirycznej i analitycznej rozprawy. Przyjęcie jednego z tych rozwiązań pomoże Autorce w jednym miejscu precyzyjnie wskazać to, co z tak obszernie przeanalizowanych wątków badawczych zamierza wykorzystać w swojej pracy, co zaś jej zdaniem wymaga koniecznych uzupełnień. W obecnym rozkładzie treści informacje te, co prawda odnajdujemy, ale są one rozproszone, niekiedy nawet ledwie sygnalizowane, co znacznie utrudnia lekturę rozprawy.

I tak:

- na stronie 5 podano główny cel pracy doktorskiej i słownika, jego zakres tematyczny i krąg odbiorców;
- na stronie 10 mamy informację o decyzji Doktorantki o omówieniu ważniejszych pozycji leksykograficznych „w parze polsko-rosyjskiej. Ten kierunek językowy wyznaczony jest przez materiał badawczy gromadzony i zorientowany w ten sposób. To uwaga aktualna do całości niniejszej pracy";

- na stronie 24 wskazano kryteria doboru materiału badawczego: „spójność, jedność semantyczna i formalna powinny przyświecać nam podczas tworzenia korpusu w interesującym nas obszarze dziedzinowym";
- na stronie 47 wskazano etapy gromadzenia polsko-rosyjskiego korpusu leksyki z zakresu opery, teatru i muzyki oraz wskazano źródła ich pozyskiwania;
- na stronie 68 zaprezentowana została lista „najważniejszych, choć nie jedynych, zaleceń uwzględnionych podczas pracy nad słownikiem";
- na stronach 83 – 84 czytamy o wyodrębnionych na potrzeby słownika klasach semantycznych;
- na stronie 96 odnajdujemy podkreślenie kolejnego wątku projektu badawczego Autorki, tym razem dotyczy on opisu kryteriów wyodrębnienie leksyki żargonowej;
- na stronie 113 podano uzasadnienie dla uwzględnienia w słowniku nazw żeńsko- i męskoosobowych;
- na stronie 122 – uzasadnienie dla decyzji o wprowadzeniu do słownika zapożyczeń tylko z języka włoskiego;
- na stronie 156 natomiast uzasadnienie dla wyboru przyjętej w pracy klasyfikacji ekwiwalencji i zastosowanych w opisie porównawczym materiału leksykalnego typach odpowiedniości.

Ocena formalnej strony pracy

Kompozycja pracy, o czym już pisałem jest właściwa. Rozprawa została napisana poprawnym językiem, myśli są formułowane w jasny, przejrzysty sposób z zachowaniem stylu naukowego. Chcę jedyne zwrócić uwagę na pewne niedoskonałości edytorskie i językowe, których młoda badaczka mogła nie dostrzec, nawet pod okiem tak rzetelnej i skrupulatnej Pani Promotor.
Moim zdaniem:
- z tekstu należy usunąć niepotrzebne spacje i zadbać o zachowanie w całej pracy tych samych odstępów miedzy akapitami i tytułami podrozdziałów a rozpoczynającymi je akapitami;
- Bibliografia stanie się bardziej czytelna jeśli Autorka zdecyduje się ponumerować pozycje bibliograficzne lub wprowadzić ujednolicony odstęp między nimi;
- nie wszędzie są czytelne odwołania bibliograficzne, np. na stronach 9 i 10, gdzie przytoczono pięć głównych pól zainteresowania metaleksykografii podano dwa odsyłacze - jeden po informacji kto za kim je sformułował, drugi natomiast po ich wymienieniu. Oba jednak wskazują to samo źródło; na stronach 37 i 38 – do tego samego cytatu podano dwa te same przypisy;
- stwierdziłem nieliczne usterki interpunkcyjne, stylistyczne oraz niefortunne bądź nieprecyzyjne sformułowania. Oto kilka przykładów:

s. 10 – „To uwaga **aktualna** do całości niniejszej rozprawy" ;

s. 13 – „(…) nie będą one przedmiotem **naszej dalszej** uwagi (…)";

s. 15 – „**W optyce tej pracy** istotna jest (…)";

s. 24 – „(…) w interesującym nas **obszarze dziedzinowym**";

s. 28 – „**Nasze rozważania** dopełni przykład słownika, którego typ nie pojawił się jeszcze w toku **naszych rozważań**, (…)";

s. 40 – „(…) odpowiedzialność dotycząca **ukuwania** nowych wyrazów, (…)";

s. 85 – „Materiał (…) przedstawiony **na przestrzeni** niniejszej pracy (…)";

s. 90 – „(…) jeśli chodzi o **termin i terminologię**, to mimo niekiedy różniących się stanowisk badaczy, definicje **tych terminów** są pod wieloma względami zbieżne.".

Wyżej wymienione usterki w żaden sposób nie obniżają wartości pracy. Moją intencją było jedynie zwrócenie uwagi Autorce na pewne niedociągnięcia rozprawy i konieczność ich wyeliminowania podczas ewentualnego przygotowywania tekstu do druku w formie monografii.

Konkluzja

Reasumując z pełnym przekonaniem stwierdzam, że dysertacja doktorska Pani mgr Eweliny Parafińskiej-Korybskiej na temat *Polsko-rosyjski projekt leksykograficzny: teatr, opera, muzyka. Od badań metaleksykograficznych do autorskiej koncepcji słownika* ma niezaprzeczalną wartość naukową, wypełnia bowiem istotną lukę w dorobku polskiej leksykografii. Wśród walorów rozprawy chcę podkreślić bogatą bazę materiałową i wnikliwą porównawczą interpretację słownictwa. W rozumieniu art. 13 *Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki* (Dz.U.2003 nr 65 ze zm.) dysertacja stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego oraz potwierdza ogólną wiedzę teoretyczną Doktorantki i jej umiejętności prowadzenia samodzielnych badań w zakresie językoznawstwa. W związku z tym **wnoszę o dopuszczenie Pani mgr Eweliny Parafińskiej-Korybskiej do dalszych etapów przewodu doktorskiego**.

Szczecin, 25 lipca 2022 r.

dr hab. Roman Gawarkiewicz, prof. US